

25. szám.
Deczemb. 17-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizetbetni minden postahivatalnál és könyvtárosnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XV. kötet.

A megdicsőített frakk.

No már mostan csak nem mondhatjátok,
Hogy valami nagy pikkünk van rátok!
Íme megszűnt a régi nagy átok
Nagy örvendezésre vagyon hát ok!

Hatvanban (60), hogy letevők a frakkot,
Mink ide lent, s azok az urak ott;
S kiki sok gombot magára rakott;
Most látjuk már, lövénk milyen bakot?

Most, a míg a budánk el nem szakad,
Addig mi sorsunkon léssen lakat,
Ember! tehát segíts rajtad magad:
Mert, a ki kér, világ csak annak ad.

Ím sikerült megtörnünk a jeget
A frakk, kiről hittük, hogy fenyeget
Szatiszfakceziót kapott eleget,
Itt áll előttünk, s nem hátunk megett.

Áll akadémia-ház homlokán.
Czivilizált tudós, nem is pogány,
Derékon frakk, csattos cipő bokán,
Magam is rá ugyan bámulok ám.

Én a magam együgyü eszében
Azt gondoltam, hogy majd oda szépen
Magyar tudóst raknak szoborképen;
Frakk lett biz abból; — hát „er soll leben!”

Az pedig ott nem valami bibicz,
Nem is „obsitos huszárból“ a Fricz;
Hanem az a híres szörnyü Leibnicz.
(Kár: magyarban nincs más rím, csak „kóficz.”)

Mért tették őt oda s nem a fiát??
— Ő lelte fel a filozofiát,
Igazgató kimondta rá: „fiat!”
A mi dolgunk rámondani „fifát!!!“

K-s M-n.

Tallerossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Kirek alasan separatum votumot. Nekem nem kel az az izi. Egisz vilag, a mi Lajtan ineni szükeb hazankba belefir, van in dulci jubilo a fölöte, a mit besziltek bicsi hazafiai : mar azt ize inditvanyoznyi halotam, hogy megteszünk üket tiszteletbeli magyaroknak, söt loyalis hazafival ize talalkoztam, a ki *Kaisersfeldet* megmagyarositota *Kiralyföldire*. Is in pedig aszondok, hogy nekem nem kel. Szipen hangoza az magat a papiroson; könyü azt elmondanyi nigyszem közöte az ujsagban; hogy legyen mingyart, rögtön orszaggyüilis! De mit mongya hoza praxis? Latzik, hogy nem ismernek Bicsben magyarorszagvi viszonyisagokat. Orszaggyüilis! Eczeribe mingyar! Idealistak! Tugyatok-i aszt, hogy nem lehet *befüteni* muzeumot, mert nincs neki kiminy; kiszült az csak rigi istenek, meg kitömöt alatok szamara, a kik nem faznak. De nemzet viraga od most megfagy. Ez az egisz urgealas vagy nem ismeretesig; vagy malitia. Letem volna csak in otan! majd megvidelmeztem volna in ministeriumot, majd megfelelttem volna in *Mente* urnak meg töbinek; ezt montam volna nekik: „*Meine Herren; ungarisch Lantag will nicht sein in Ofen, aber will sein neben Ofen.*”

Montjoye

legújabb párizsi erkölcsstülkröztető szindarab. Feuillet Oktávtol.

Van egy derék, kitiünö férü, a kinek mindenki keresi barátságát, még a republicanus Saladin is, nagyon gazdag, nagyon hatalmas férü; még képviselőnek is megválasztják.

Ez a tisztességes férü úgy jutott a vagyonához, hogy egy barátját megcsalta, az föbe lötte magát, száz hitelezőt és részvényest koldusbotra juttatott. A feleségéhez és gyermekeihez úgy jutott, hogy egy leányt elcsábított, s aztán nem esküdött meg vele. Végre szeretőt hoz a házhoz, azzal elüzi a régi asszonyt a házától leányával és fiával együtt; a leány masamódné lesz, a fiú zuáv. Ekkor, hogy jó tetteit mindenki érezze, a leánya völegényét párbajban oldalba lövi. Az elüzött fiúnak Magentánál el is vágják a kezét.

In muzeum ist *kein Ofen*. Ungar bekommt Cattarrhen, bekommt Anginen, bekommt hajzer. — Nicht *hajzer* in Stadt, hanem *hajzer in Gurgel*. Már pedig ungarischer Gurgel will trinken für Vaterland, aber nicht Gurgel-eidexen (torokgyik) bekommen für Vaterland. — Eztet montam volna nekik in, ha ot letem volna, is azal vige let volna mind.

Azirt ize nagyon helyesnek megtalalom, hogy varhatunk, a mig redut nagy sala elki-szül, a hol iczaka fogjuk tartanyi maskara balokat, napal aztan ugyanaban folytathatunk gyüilist. Mondok: nem ugyan aban maskaraban, hanem ugyanaban teremben; mert hiszen *harlekin* meg *pierotto*, meg *nagyfejü* ember nem szüksiges, hogy ot ize legyen: nagy orokat pedig — szip lesz — ha nem kapunk sokat.

Azirt aszt ize mondok, hogy hagyunk mi bikit fraternizalasnak bicsi opositioval: inkab kivanyunk, hogy miniszter ur, ki nekünk kivanya meleget; változtason at nevit magyarra, is minthogy akarja nekünk nyarat, legyen ő rank nizve — Nyari.

Alazatos szolgaja

Tallerossy von Zebulon.

Ekkor aztán a derék becsületes férü előjön, tíz szóval helyrehoz mindent, kifizeti meghalt barátja hitelezőit; jegygyürüt ad elüzött nejének, hozzá adja leányát a meglött ifjuhoz, s fia beteg ágyánál kránfutteri szolgálatokat végez; melyért is igen nemes lelkü férünek deklaráltatik.

Az ember azt hinné, hogy a lengyelekre meg a muszkákra akart parodiát írni Feuillet úr, ha nem tudná, hogy azt a derék becsületes embert Montjoyenek hívják.

Tanuság tehát ezen historiából az, hogy nem illik becsületes embernek ötven esztendő korán túl, csalónak, dobzódónak, kegyetlennek, szívtelennek, kéjencznek lenni; — hanem a mig jól esik neki, addig szabad.

Ez a legújabb párizsi morál.

K—s M—n.

Ellenmondás, pedig mégis igaz.

- Mi lett a holsteini expedíciónak a *kimenetele* ?
— *Benmaradás.*

Jelenetek a nemzeti színházi conservatorium előnapjaiból.

- Kérem, én theatrísta akarok lenni ?
— Drámai színész ?
— Majd persze; akkor inkább péklegény marad-
nék : operista leszek.
— Van hangja ?
— Hangom ? Hát csak hallja talán.
— De énekhangja van-e ?
— Hisz a mult vasárnap este is azért vittek be,
mert azt mondták, hogy nagyon hangosan énekeltem.

— Kérem, a leányom énekesnének készült, de el-
vesztette a hangját, most tehát drámai színésznőnek sze-
retném nevelni.

- Tud magyarul ?
— Hát ahoz is kell *valami keveset* érteni ?
— No, — ha magyar színésznő akar lenni, hát
valami keveset csak kell hozzá érteni.

— Hanem, kérem, én mingyárt színész szeretnék
lenni.

- Előbb három esztendeig kell önnek tanulnia.
— Micsoda ? tanulni ? Hiszen ha tanulni akarnék,
kis papnak állnék be, aztán kanonok lennék, nem
theatrísta.

— Ugyan, kérem; ha szabad kérdezniem : mit
tetszett érteni a hirdetésben az alatt, hogy „feddhetlen
magaviselet kivántatik ? és hogy nagyon szigorúan méltóztatik-e azt venni ?“

— Kérem alásan, szeretném a conservatorium ba-
bevéteitni

- Valamelyik *unokáját* ?
— Nem : hanem magamat.
— De, kérem, az életkor.
— Igen is, a hirdetés szerint a tizennégy éven túl
kell lenni : én pedig már túl vagyok.

— De kérem alásan, kénytelenek vagyunk itt na-
gyon őszinték lenni : kegyed leányának külső megjele-
nése nem ajánlatos színpadi alaknak.

— Magyarán monda, hogy „csunya ?“ Hát hiszen
csunya szerepek is vannak a világon, azokat is csak be
kell valakinek majd tölteni.

Egy pesti cirkuszigazgató Halm Frigyes urnak Bécsbe.

Méltóságod ugyan szépen belelovagoltatott engem
a bajba azzal az urak-házai beszédével. Én azt, a mit
ott méltóságod mondott, hogy örömostebb néznek egy
szép Reitereit, mint a legszebb oratóziót mind klingende
münzének vettem; s jó szorosán ide schliessoltam a
magyar színház mellé, hogy majd hogy elfogdosom én
annak a publikumát. Aztán az lett belőle, hogy az fog-
dossa el az én publikumomat, s mig én itt üres padok-
nak nyargalok, addig az értetlen, civilizálatlan nép
Shakespeare drámáit megy hallgatni a szomszédba.
Nem irna nagyságod még egy pár olyan darabot, mint
a „Vadon fia“ volt, hogy el lehetne a közönséget attól
a színházba járástól szoktatni ? talán majd akkor meg-
szeretnék a Reitergefechteket:

A nagy flegmatikus.

Szombatnap volt.

Valamivel egy óra után, — ugy szegényemberek
ebédje után — ott üldögéltünk vagy hárman Kiche ká-
véházában a takarékpénztár átellenében, a mellett a fi-
nom fekete kávé mellett, mely ritkítja párját Pesten.

Pár perczig igen dicséretes egyetértéssel hallgat-
tunk mindannyian; be-belépett egy fekete-kávékedvelő
s eltűnt a helyiség belsejében, hanem az ajtó egyre
nyílt, s mindenféle torzonborz alakok dugdosták be fe-
jeiket, vagy tulságosan betanult kunyoráló arczfintorga-
tással, vagy a privilegiált önérzet azon sajátos kifejezé-
sével, mely némi követeléssel elegyítve ezt látszik mon-
dani : „Ma szombat van, jussom van koldulni, ide hát
azzal a krajezárral!“ Néha-néha a valóságos nyomor,
képviselői is mutatkoztak őszinte alázattal, s ez utóbbi-
aknak, szótlan odanyujtogató a gazda a krajezárt, ama-
zokat pedig, kivált a középrendből valókat száraz : „ist
nichts da !-val utasítá el. Egy ilyen nichts da-ra egy iz-
mos, zilált kifejezésű koldus olyan adta teremtette te-
kintetet vetett a kávéásra, hogy tréfából ezt mondán ne-
ki : Vigyázzon Herbergs papa, nehogy valami szük ut-
czában egyedül találkozzék azzal a koldussal, mert bi-
zony még megdurellál az elutasításért.

Erre a szóra más következett. — Egy kevés be-
szédű őszbecsavarodott, de jó erőben levő vendég szólalt
meg, s így adá elő esetét :

Gondolják csak az urak ! Egyszer a nyáron me-
gyek a czukorutczában; a Károlyi-kert falához vetett
háttal ott áldogált egy izmos, csontos koldus, mankókkal
a hóna alatt. Amint elmegyek mellette, oda tartja zsiros
sipkáját élém, én bele vetek egy krajezárt, a koldus
olyan aprehenziós hangon mormogott valamit; én visz-
szatekintek; a koldus egészen mérgesen rám meresz-
tette szemeit, s haragos megvetéssel mondta, hogy : egy
krajezár ! No én nagyon flegmatikus ember vagyok ;
egy szót se szóltam, hanem visszafordultam, és olyan
hármat adtam neki az öklömmel a hátába, hogy maig is
megemlegetheti ; de nem szóltam neki egy goromba szót
se, mert én nagyon flegmatikus természetű vagyok.

Nagy események

vagy

Mik jutnak eszébe az embernek véletlen halál esetében.

— — Legújabb divat. Egy párisi divatárú azon leleményes gondolatra jött, hogy a krinolinokhoz használt vas abroncsokat, melyek veszélyesek, nehezek és ízléstelenek, más célszerűbb és mégis teljesen helytálló találmánnyal helyettesítse. Ez anyag a fölfújt marhabél, és respective sertésbél, mely a női alsó ruhákba szegélyezve, azokat hasonlóan széttartani képes és a mellett könnyű. Ezzel ugyan azt nyerjük, hogy — tornás virsliket majd egyszer csak nem kapunk, miután a hozzájuk szükséges anyagot a szép nem elviseli; de legalább megérjük, hogy az általános lefegyverzés megkezdődik a nőnemű Európában. *Europa* azért marad úgy, a hogy volt.

— — Angliában egy gyilkos eltestálta a fejét annak az orvosnak, a ki őt azzal védelmezte, hogy a fejében valami bajának kell lenni, a miért gyilkossá lett s így beszámítás alá nem eshetik. A doktor el is lopta a tolvaj fejét. Ezért aztán pört indítottak ellene, s most a körül forog a kérdés, hogy szabad-e egy halálra ítéltnek a fejét eltestálni valakinek?

— — Bécsben egy asszony bepanaszolta az urát, hogy a mióta beállt a lóhus evést terjesztő társulatba, s maga is ló-roszprádlit eszik, azóta azt a szokást vette fel, hogy *rág*.

— — Az otahaitii császár abban affectál, hogy mindenben Napoleont akarja utánózni. Neki is van senátusa, vannak boulevardjai, van makadámja, vannak krinolinós udvarhölgyei,

vannak nagy csizmái; egy szóval mindene, a miről Napoleon nevezetes. Nem rég egy francia tengerészt fogadott el kihallgatásra, s kérdezé tőle, hogy „mi újság Párisban.“ — „Legújabb újság Párisban, mond a tengerész, az, hogy mindenki azt kiáltja: hé Lambert! — „Óh azt nálam is kiáltják már!“ mond rá az olajszinű fölség.

— — Németországban egy tudós jutalmat tűzött ki azon kérdés megfajtására, hogy látott-e már valaha valaki tehenet, vagy ökröt aludni? Állítása szerint a kérőző állatok soha sem alusznak. Szabad rá concurrálni mindenkinek.

— — Bécsben a legutóbbi reichsrathi szavazások alkalmával, két képviselő, a ki az ideig testi lelki barát volt, két különböző oldalra szavazott. Gyűlés után az egyik előfogja a másikat s feddi érzékenyen, hogy tudott már tőle így elszakadni? — Mit? szól a másik, és ha mink volnánk a siami összenőtt ikrek, és te amoda mennél szavazni, levágnálak magamról s még is másfelé mennék!

— — A neszmeilyi magyar borászati egyelet beperelt egy morvaországi kereskedőt, mert neszmeilyi 52-iki bor czime alatt ihatatlan ecetes szüredéket árult s bizonyítékul a lepecsételt corpus delictit is odaesatolta, melyet a morva hatóság kiadván szaktudósoknak megítélés végett, azok azt a véleményt adták felőle, hogy jó az nekik nagyon. Már most aztán, hogy segitsünk rajtuk?

Ahogy a tekintetes úr akarja!

Egy tolvaj cigány elfogatván a község írásbeli jelentése mellett P. . . . re kísértetett a csendbiztoshoz.

Bekisértetése után a csendbiztos a cigányt behozatja, hogy őt kihallgassa, midőn a következő tragicomicus jelenet fejlődött ki:

— Hogy hívják?

— Farkás Pál, kirem alássan.

— Farkas Pál? nem lehet az, hiszen a községi jelentésben Kovács Miklósnak vagy írva, tehát beszéld el, mit tettél?

— Hát kirem alássan egy ember tártozott nekem tízs forinttal, hát nem ákárta nekem megadni, hát az áblákon bebujtam s tulle elvittem azs adóság fejibe vánkust, lepédőt, inget meg amit tálaltam.

— Hiszen akkor épen te vagy az a Kovács Mik-

Doktori consultatio.

Hogyan lehetne ennek a két patientsnek a baját valahogy egymással kiegyenlíteni?

lós, a kiről a községi jelentésben a fönnebbi tolvajlás említettik, — tehát miért vallottad magad a bíró előtt Kovács Miklósnak, itt pedig Farkas Pálnak?

— Hát csak azirt, kirem állásan.

— De hát miért, mond meg az okát is?

— Hát — hát hogy meg ne ismerjenek kirem állásan.

— Bolond — ha már meg vagy fogva, mindegy az, akár mi a neved. — Ekkor a csendbiztos az-irnökához fordult, s annak meghagyta, hogy a vallomási jegyzőkönyvet vegye fel, ki leülvén kezdett írni.

— Mi hát a neved? — kérdi a csendbiztos.

— Farkás András csokolom kezit lábát.

— Csak nem vesztél meg? az elébb Farkas Pál, most meg Farkas Andrásnak vallod magad. Hogy hiv-

nak gazember — mordult rá mérgesen a csendbiztos — mert mingyárt nem jól jársz.

— Bundás Jánus kirem szeretettel, miltúságus nagyságus uracskám.

— Ejnye gazember, hát te komédiázni akarsz itt — ninesen neked 'neved? megállj, majd megkeresztel lek én, vágjon rá — rivallott a pandurra, ki a cigány háta megett állott.

A pandúr a felhívásnak engedett s amúgy igazan oda subintott a vállára — a cigány elkezd kegyetlenül ordítani s vadul tekingetett szanaszét, erre következett a második ütés, a cigány mégjobban kiabált.

— Hogy hívnak gazember? — ordított reá mérgesen a csendbiztos.

— A hogy a tékintetes úr akarja á á!

Cseh gyémántok.

Katinka.

I.

Oh Katinka! hitted-é hogy;
 Ennyire juss valaha,
 Hitted-é, hogy megdalolva —
 Légy koboznak általa?
 Ajkad ugyan mosolyogva
 Mondja: mért ne? oh igen!
 (Hanem urak! köztünk szólva —
 Más áll e lány szemiben.
 Szemeinek bámulása
 Azt mutatja: nem, soha!
 Oh! e két szem nagyon szép, — de
 Tudja Isten — ostoba!)

II.

Igen szép a természetesség,
 De néha mégis darabos,
 A gyémánt köszörülve drágább,
 S fényesebb a csiszolt hatos.
 Katinka is e bajba' szenved,
 Kicsit, természetes nagyon,
 — Kár volt nem járnod Institut-ba
 Édes együgyü angyalom!
 Ez már mégis iszonyúság;
 Mondjak akármit neki,
 A legszomorúbb dolgot is
 Jó izűn elneveti.

„A fakutya tesz ilyet csak,
 Mérsékeld oh lány magad!
 Mert ha így téssz, kis tüdőcskéd
 Előbb utóbb megszakad!“

„... Hihihih... hahahaha...“
 — S százszor újra kezdi el,
 — Ír az ördög rólad verset —
 Érd be lelkem ennyivel.

A színházban.

A színházban ő is ott volt,
 Az én édes kedvesem.
 Páholya van neki, rendes,
 Az első emeleten.
 Körülhordta szemüvegét
 S mikor engem megtalált,
 Sok ideig pihenteté
 Rajtam szeme sugarát.

Mellettem egy jó barátom
 Mindjárt észrevette ezt:
 „Ej mit látok Bájlakiné —
 Nagyon 'ide gukkerez!“

„Nem. Nem ide — hebegém én —
 S a valót eltágadám...
 — De hisz ő kért rá — titkunkat
 Hogy ja! el ne mondanám!“

Nem árulom titkod én el,
 Ne félj szívem Pólika!
 S hogy ez egyszer versbe szedtem,
 Az még nem oly nagy hiba!

Ha...

„Ha társaságban vagyunk együtt,
 Kérlek abkor vigyázz kivált —
 Mert — ott is lát, hol semmi sincsen
 Oh szerfelett roszt a világ!“

Igy szóla hozzám rózsá ajka —
 A kökény szemü Pólinak.
 Midőn ott voltam estve nála
 Titkos légyotton a minap.

„Vigyázni fogok a tanácsra,
 Mely kiröppent bölcs ajkidon;
 Mitől se tarts, veszély nem érhet!
 Az ilyesben van praxisom!“

Vidéki levelezés.

Abony. Dec. 14. 864.

Alföldi városunkban ez idő szerint nagy a felakadás, levelezési tárgy dolgában. Inség nincs, tehát bálozásra sincs kilátás, a tánczos urfiak lak csizmák helyett bagariát varrattak vadászathoz és tanyalátogatásokhoz; a kisasszonykák pedig olyan bizonytalanságban vannak arra nézve, hogy hol és hányszor fognak a jövő farsang folytán táncolni, hogy a tánczedvelők közül néhányan csak azért is felcsapnának valami csinos s gazdag vőlegénynek, hogy, ha egyebütt nem lehet, legalább a maguk lakodalmán kitánczolhassák magukat. — Tárgyszükében sietek megírni a következő admaszerű megtörtént dolgot:

B. urambátyám szörnyen indignálva volt, hallván egy társaságban, hogy az abonyi plebános nem hagyja éjjel ütni az órárt, mert közel lakván a templomhoz, nem tud aludni. Ugyancsak neki türközött a jó öreg ur, hogy majd rendre fogja ő igazítani a papot; azonban nagy kaczagás közt őt igazíták meg a nevetők, tudatván vele miszerint azt hiszik, hogy urambátyám maga sem hagyja éjjel ütni az... or(r)át; — ha alunni szeret.

Felkiáltás.

Apropos! — Valjon hol lehet most Bonamy Price?

Adomák.

— Javában csokolózék a dandy a színigazgató fiatal nejevel, midőn a férj belépett. —

„Ké — kérem én — én műkedvelő vagyok“ — mutatja be magát neki a megzavarodott Adónis. —

— Két tudós versenygett a magyar nyelv tisztaságáról. N. azt mondá, hogy ő egy idegen szót sem szenvedne meg, hanem mindent *magyarul* tenne ki. Erre B. így szól: „hát p. o. a *historiát* hogy tenné ön ki?“ — *krónika* felel amaz hevenyében.

Az 1861-ik évi kis alkotmányos időszak beáltával egy Losoneczon lakó s köz szeretetben álló ügyvéd, Nyitra nevezetű faluba ment a szabadságot hirdetni; a hol is két egymásra tett hordón ugyan csak megszónokolt, — a beszéd tetszett a nyitrai palóczoknak, a kik különben nem bálnák, ha a robot még most is fenn állna, s össze bújtak tehát a falu szájai; dicsérték fennhangon és ily szavakkal a beszélőt: *Jaó beszéé bieß, nagygyan jaó; hanem azé csak fúcsuk be eöt az Ipóba*. De már az ily dicsérő beszéd hallatára a szónok is jobbnak látta az odább állást, mint a további ottmaradást. —

Zs. — Náczi sógora pompás gallérköpönyeget készítettett magának 60 forintért. (Akkor még a gallérköpönyeg volt divatban.) Nagyon megtetszett a köpönyeg Zs-nek, s váltig szutyongatta sógorát, hogy adja el neki.

— Hogy adod sógor azt a köpönyeget?

— Hatvan forintért Náczikám.

— Nagyon drága, negyvenet adok érte.

— Hatvan forinton alól nem adom, hiszen egészen új, csak másodszor van rajtam.

Nem lett az alkuból semmi.

Történt azomban, hogy Náczi bácsi egy szekerem utazott sógorával a debreczeni szabadságra, s az uton irgalmatlan zápor kapta elő őket. Zs. Náczi akkorában nagyon félt a meghűléstől, s csak könnyedén vala öltözve. A kocsis is otthon hagyta gubáját, mert meleg idők jártak, hanem ott volt ám sógor uramnál a bő gallérköpönyeg.

— Add ide sógor a gallér-köpönyegedet, hadd veszem fel, mert mindjárt bőrig ázom.

— Hogy veszed meg? kérdé ez.

— Negyvenöt forintot adok érte.

— Hatvanöt az ára.

Náczi csak türté az esőt, de végre elhagyta türelme.

— Adok érte ötven forintot, s aztán hadd veszem fel hamar.

— Hetven forint az ára, felelé a sógor.

— Bomolj meg, adok érte ötvenötöt. Huh, be fádom!

A sógor hallgatott, de annál 'dühösebben zúgott az eső.

Mit volt mit tennie Náczinak, a köpönyeget, melyet azelőtt megvehetett volna hatvan forinton, most hetvenért vette meg.

Ugyan csak ő vele történt, hogy vissza akarván nyerni, mit a köpönyegen veszett, eladott annak a Kurucz sógorának egy háts lovat kétszáz pengő forintért, egy smaragdos pecsét gyűrűért, és egy régi tajték pipáért, melyről azt beszéltek, hogy II. Rákóczy Ferenczé volt. A lónak hibája volt, mit a sógor nem vett észre, csak mikor már istállójába vezetette. Megállj Náczi! gondolá magába, tapogatván a ló lábát, ezért meglakolsz. Összebeszélt azután egy barátjával, ki ilyen hírrel toppant be Náczi szobájába:

— Na pajtás véged van! Amint a sógorodhoz bevezettük a tőled vett lovat, azon módon megdöglött!

Leirhatatlan volt Náczi ijedsége, mert ismerte dühös sógorát, ki még dupla puskát is képes az emberre fogni. Befogatott tehát rögtön, s elment a sógorhoz, ha valahogyan megkérlelhetné. Nem mert azomban behajtatni az udvarra, a kapu eleibe hivatta ki a házi gazdát. Jön az rettentő teremtetézve, csak úgy remegett bele Náczi.

— Jaj édes sógor — kiált a közelgőre, hallottam a szerencsétlenséget, isten ugyse nem vagyok oka, nem tudtam, hogy beteg volt a lovam. Hanem én nem akarom, hogy neked oly nagy károd legyen, ime, itt van, visszaadom a smaragdos pecsétgyűrűt. S ezzel lehuzá újjáról és odaadta sógorának. Itt van a pipa is. Azt is visszaadta.

— Jól van Náczi! felelt ez megszelidült hangon. Én is sajnálom az esetet, de bizony hibás volt annak a lába.

— Hiszen ha még csak a lába lett volna! mond Náczi.

— No de jer, nézd meg az új lovat, melyet most vettem. Ezzel Náczit karon fogá s bevezette az istállóba, hol az megismerte lovát. Volt azután nagy lármá. Náczi neki bátorodott, s csak úgy szórta a sok czifrát, de bizony nem birta a gyűrűt többé lehuzni sógora újjáról, sem a pipát kivenni a szájából. —

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Ha a semmi szízzal sokszorozva is, csak semmi; hátha még százféle elosztanánk, meyni jutna egyre-egyre?

— — *Emich Gusztáv* képes hírlapot ad ki „*Hazánk és Külföld*“ czim alatt, olyan kiállítással, mint *Heckenast Vasárnapi újsága*; *Heckenast Gusztáv* pedig élelzetet indít meg; „*Füles Bagoly*“ czim alatt, olyan formára, mint *Emich Bolond Miskája*. Épen úgy tesznek, mint „a“ francia és angol kormányok: — ha az egyik építet egy páncélos hajót, a másik is építet egy hasonló vízi kost; — hanem azért soha sem kerül közöttük háborura a dolog.

— — Velenczében tehát csakugyan nem tört ki az a nagy vihar December 5-én. (Pedig francia volt, a ki megjövendölte.) De iszen, ha így teljesülnek a francia időjóslatok; ide s tova senki sem fog nekik hinni.

— — A Müllert védő prókátor Angliában a vég-tárgyalási számlájában a perköltségeket vívő német egyeletnek 180 forint ára frissítőket számított be. (Valyon mik lehettek azok a drága frissítők?)

— — Párisban a dánák a fejeiket veresre, Bécsben pedig a kutyáikat zöldre festetik. (Ezek tehát most kezdik teljesíteni a „Vezér“ harmadévi felszólítását: valljunk szint!)

— — Szerelmey hazánkfia Londonban nagy hirre kapott azzal az általa feltalált mázzal, a mi „Zopissa“ név alatt ismeretes, s a mit bekennek vele, tűzmentes lesz általa. Most úgy hallatszik, hogy a chinai kormány a hadseregét akarja bekenetni zopissával, hogy bátrabban menjen bele a tűzbe.

— — Tehát csak az erdélyi oláhok szavaztak a minoritással? (Hol van Bolnai, hogy mondaná most:

engedjük Bécsset is az oláhoknak; nem rég még csak Erdélyt akarta nekik engedni.)

Mi különbség van Sch..ng ur és Saturnus között?

— Az, hogy Saturnus a fiait nyeldeste el, Sch..ng urat pedig a fiait nyeldeste el. (Ne bántsa kend azt a Sch..ngtet! Ki tudja, még milyen hatalmas ur lehet belőle?)

A telegramm.

Bécsből indultam haza. Hideg volt. Telegrafoztam elindulásomkor az inasomnak, hogy „este nyolcz órakor jövök. Várj meleg szobával.“

Meg is érkeztem szépen, de az én inasom nem várt engem se hideggel, se meleggel. Akkor jött elő, mikor én már lakatossal kinyitattam az ajtót. Lett belőle tizenegy óra, mire nagy nehezen be tudtam fűteni annyira a szobát, hogy le merjem tenni a bundámat, s egy óráig vaczogott a fogam, míg be tudtam melegíteni az ágyamat, mikor lefeküdtem.

Az inas azt allegálta, hogy ő semmiféle telegrammot sem látott. „Igen, bizonyosan elvesztetted, s most a telegrafra fogod, hogy nem jött meg.“

Éjfél után aztán, mikor már nagy nehezen átmelegedtem s el birtam aludni, csengetni kezdenek az ajtómon kétségbeesetten. Az inasom nem ébred, nagyon mélyen alszik. Kénytelen vagyok magam fölkelni, pappucsat húzni, kinyitni az ajtót.

— Ki az? mit akar?

— Egy telegramm Bécsből. Tessék aláírni.

Felbontom: mi van benne:

— este nyolcz órakor jövök, várj meleg szobával.

Köszönöm alásan: ezt vagy *tegnap* tetszett volna elhozni, vagy *holnap*.

Deák Ferencz legujabb nyilatkozata.

△ Sietünk tudatni nagy hazánkfianak legutóbb tett nyilatkozatát, melynek magunk is szemtanúi voltunk, több tekintélyes pártvezérek és elsőrendű kapacitások jelenlétében, mely alkalommal tisztelt hazánkfia azon alapos meggyőződését fejezte ki, miszerint legfeljebb két hét alatt okvetetlenül meg kell lágyulni az időnek.

A gondolkozó főkre bizzuk e szavak mélyebb jelentőségét kitalálni. Reméljük, hogy e nagy horderejű szavak a bécsi börzén nem maradnak jelentékeny hatás nélkül.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Poldák*.